

[Steen Folke]

»På disse møder skal der så udkrystallisere sig et niveau, som parterne finder det fornuftigt at holde sig inden for«.

VS afviser selvfølgelig at overlade det til toppolitikere, arbejdsgivere og fagforeningsbureaukrater at aftale arbejdskraftens pris hen over hovedet på de hundredtusinder, der er henvist til at sælge deres arbejdskraft. Vi vil fortsat deltage i og støtte kampen imod den såkaldte indkomstpolitik. Den afgørende magt ligger nu engang ikke i folketinget. Hvis lønarbejderne står sammen, er det muligt at forhindre yderligere angreb på reallønnen fra det borgerligt-socialdemokratiske flertal herinde, angreb, som søges gennemført med eller uden arbejdsgivernes og LO-toppens assistance.

Til slut skal jeg meddele, at VS i lighed med de foregående år agter at stemme imod finanslovsforslaget.

Kurt Hansen (VS):

Det, der springer mest i øjnene i forbindelse med finansloven, er jo det, som vi også diskuterer i hvert fald i den venstreorienterede del af fagbevægelsen og i arbejderbevægelsen i det hele taget, nemlig arbejdsløsheden. Vi har også set, at på det seneste har regeringen måttet revidere sine tal for den forventede arbejdsløshed. Hertil kommer, at der ud over de 160.000 registrerede, som regeringen regner med, er mindst 20.000-25.000 ikke-registrerede arbejdsløse.

Vi mener, at inden for denne alt, alt for store gruppe er det i særdeleshed tre, hvad kan vi kalde dem, marginalgrupper, det kommer til at gå hårdest ud over, nemlig de unge, kvinderne og de langtidsarbejdsløse. Vi ved også, at der i stor udstrækning rekrutteres langtidsarbejdsløse fra de to førstnævnte grupper.

Vi mener ikke fra VS' side, at der her i folketinget er blevet lagt tilstrækkelige uddannelses- og beskæftigelsesplaner frem, således at de langtidsarbejdsløse, de unge og kvinderne reelt har noget at se hen til i forbindelse med beskæftigelse eller uddannelse. Sidste år ved denne tid begyndte vi fra et par af venstrefløjspartiernes side at trække problemerne omkring de langtidsarbejdsløse frem. Vi krævede 26 ugers reglen fjernet, som vi stadig gør det. På daværende tidspunkt var regeringen opmærksom på problemerne,

blev der sagt fra regeringens side, og jeg husker, at den daværende arbejdsminister, hr. Erling Jensen, gav et svar til folketingsmedlem Jørgen Jensen gående ud på, at man ville søge en yderligere forlængelse af den midlertidigt forlængede dagpengeperiode. Det var dog et svar, som de langtidsarbejdsløse kunne bruge. Dengang var der 24.600, der løb en risiko for at falde for 26 ugers reglen, selv om man lavede en videreførelse af den forlængede dagpengeperiode. Nu er der 50.000, der den 1. januar har mulighed for at falde for 26 ugers reglen, medmindre man forlænger det moratorium, som blev indført ved en lov her i december måned sidste år.

Derfor vil jeg godt stille det konkrete spørgsmål vedrørende de langtidsarbejdsløse, som ikke kan få et job, som ikke kan få en uddannelse, der betinger et job, og på den måde ikke er sikret dagpenge: vil regeringen give en garanti for, at man vil videreføre moratorieordningen, således at disse mennesker ikke ryger for 26 ugers reglen? Eller vil man gøre noget andet, som man hidtil har taget afstand fra at gøre, nemlig lave dagpengeperioden endnu længere, f.eks. 5 år eller 6 år? Jeg mener, at der er mange ting, der taler for, at der gennemføres sådanne ordninger. Det er ikke de ordninger, vi allerhelst så. Vi så naturligvis helst, at 26 ugers reglen blev fjernet, og at man skal have adgang til arbejde i den rækkefølge, man er blevet arbejdsløs, men det ved vi at regeringen ikke vil gå ind på.

Det er afgørende for os, at man ikke bliver bragt i en situation som langtidsarbejdsløs, så at man for det første som individ får totalt undergravet sin egen og familiens økonomiske situation og for det andet ikke som arbejderklasse i meget stor udstrækning bliver svækket. For sagen er jo den, at hvis man begynder at drive klapjagt på de langtidsarbejdsløse: ud af jeres a-kasser, ud af jeres fagforeninger, så får det til følge, at man vil have et meget omfattende pjalteproletariat, som vil være potentielle skruebrækere af den gode grund, at de naturligvis ønsker at få et arbejde.

Jeg mener, at det er afgørende at hindre en sådan situation i at opstå, hvis man fortsat, også fra regeringspartiet, vil holde fast i det princip, at der her i dette land skal gælde noget, der hedder kollektive overenskomster. Man vil, hvis de langtidsarbejdsløse i titu-